

der, navnlig i de senere Aar, har vilst sig til ogsaa af saadanne Ublaar at beregne sig en højere Rente; Næring ved at lade en offentlig Indretning foregaae med Exempel paa en saadan Afvigelse fra Lovens almindelige Regler; men dertil kommer, at dette Paalæg vilde være meget byrdefuldt for Skuldnere og da navnlig for dem, der have modtaget Laan i det Haab, at de ikkun vilde have at forrente samme med 4 pCt.

Udvalget kan ikke forlade dette Punkt uden endnu at bemærke, at det er forekommet det ubilligt, at den omhandlede $\frac{1}{4}$ pCt. ogsaa skulde svares af de direkte Laan, der gaves af de Overformynderimidler, som bestyres særskilt. Da disse Midler skulde erlægge den under 1 a og b bestemte Afgift, der i Forbindelse med den under Nr. 3 nævnte maa antages paa det Nærmeste at være tilstrækkelig til at afholde de af Administrationen flydende Udgifter, men derimod ikke nyde godt af Reservecapitalen, idet de selv skulde bære de Tab, de maatte lide, synes der ikke at være nogen Anledning til at befære dem med en Afgift, der væsentligst paalignes for at danne en Reservecapital. De bør derfor, saavidt Udvalget skønner, enten aldeles være fritagne for denne Afgift eller i alt Fald ikke erlægge den med et højere Beløb end det, der udfordres for at bringe hine andre Indtægter op til, hvad der er fornødent til at dække selve Administrationsudgifterne.

Det kan imidlertid antages for givet, at Overformynderiet ikke ganske kan afsæe den Indtægt, der saaledes foreslaaes at skulle bortfalde, og Udvalget har derfor ogsaa været betænkt paa at skaffe det nogen Erstatning for samme, idet det har foreslaaet, at det paalægges dem, der modtage Laan af Overformynderiets samlede Masse, deels at erlægge $\frac{1}{2}$ pCt. ved Laanenes Modtagelse, deels at betale Renten et halvt Aar forud. Dette sidste Paalæg skulde ogsaa de nuværende Skuldnere være undergivne, medens det første kun falder paa dem, der efter Lovens Krafttræden modtage Laan af Overformynderiet; men derimod stemme begge Paalæg overeens deri, at de kun gjælde Laan af Overformynderiets samlede Masse. Den Indtægt, der vil flyde fra disse to endte Midler,

kan nu vel antages langt fra at ville naae det Beløb, som i Udvalgets Motiver er paaregnet at indkomme fra det ovenfor omhandlede Paalæg af $\frac{1}{4}$ pCt. af Overformynderiets Skuldnere, nemlig 13,641 Rbd. Udvalget troer imidlertid at kunne forudsætte, at Overformynderiets Indtægter, selv naar den her foreslaaede Forandring vedtages, ville — navnlig som Følge af den Formindskelse i Udgifter, den af Udvalget foreslaaede Ordning medfører — blive tilstrækkelige til ikke alene at bære Administrationsomkostningerne, men ogsaa til at danne en Reservecapital. Forholdet vil efter Udvalgets Formening omtrent stille sig saaledes:

Den under 1 a og b omhandlede Indtægt vil, efter de i Udvalgets Motiver meddeelte statistiske Oplysninger, give en Indtægt af omtrent	8000 Rbd.
$\frac{1}{2}$ pCt. Afgiften ved Ublaar ansættes, navnlig i de første Aar, da Afgiften ved Forandring af Kreditor vil være større end senere, til Renten, der indvindes ved, at Skuldnere indbetale deres Rente	2000 —
$\frac{1}{2}$ Aar forud, ansættes til	3500 —

Den under Nr. 3 omhandlede Indtægt tages ligesaa lidet her, som i Udvalgets Motiver, med i Betragtning.

Tilsammen altsaa . . . . . 13500 Rbd.

Forudtages der nu hert Udgifterne, der selv for det Tilfælde, at der ansættes en særegen Overformynder, kun ere beregnede at udgjøre

6500 —

bliver der dog til Rest et Beløb af 7000 Rbd. der, saavidt Udvalget skønner, vil være mere end tilstrækkeligt til at dække Tabene, idet disse efter en i et Tidrum af 50 Aar — i hvilke Eiendomspriserne og Forholdene i det Hele taget have været mange Omflistninger underkastede — vunden Erfaring ikke engang skulle have naaet en Størrelse af 1000 Rbd. aarlig.

Foraa vidt der i andet Afsnit er givet Tilfaldelse til at anbringe Reservecapitalens først opsparede Midler, foruden i kongelige Obliga-